24/03/2022

Με σημαία τον Σταυρό

/ Ιστορία - Εθνικά Θέματα

Ιανουάριος 1822. Ύστερα από τέσσερις αιώνες σκλαβιάς το ελληνικό Έθνος διά των νομίμων εκπροσώπων του στην Α΄ Εθνοσυνέλευση της Επιδαύρου, διακηρύττει επίσημα «ενώπιον Θεού και ανθρώπων την πολιτικήν αυτού ύπαρξιν και ανεξαρτησίαν». Συγχρόνως αποφασίζει την καθιέρωση ενιαίας σημαίας, η οποία ορίζεται να είναι γαλανόλευκη και να φέρει το σύμβολο του Σταυρού.

Δεν ήταν αυθαίρετη επιλογή ούτε τυχαία ιστορική συγκυρία το γεγονός ότι το ιερότερο σύμβολο της χριστιανικής Πίστεως, ο Τίμιος Σταυρός, καθιερώθηκε ως αναπόσπαστο τμήμα της ελληνικής σημαίας, του ενδοξότερου εθνικού μας συμβόλου. Η απόφαση αυτή της Α΄ Εθνοσυνελεύσεως, που επικυρώθηκε και από τις επόμενες δύο Εθνοσυνελεύσεις, ήταν η επίσημη αναγνώριση του κοινού χαρακτηριστικού που είχαν σχεδόν όλες οι σημαίες των Αγωνιστών: του σημείου του Σταυρού.

Την πρώτη επίσημη σημαία της Ε-παναστάσεως ύψωσε ο Αλέξανδρος Υψηλάντης στο Ιάσιο της Μολδαβίας, στις 22 Φεβρουαρίου 1821. Η σημαία αυτή ήταν τρίχρωμη και στη μία πλευρά της είχε την εικόνα των αγίων Κωνσταν-τίνου και Ελένης με τον Τίμιο Σταυρό και την επιγραφή «ΕΝ ΤΟΥΤΩ ΝΙΚΑ». Τον Σταυρό ως

τρόπαιο νίκης προέβαλε ο Υψηλάντης και στην εμπνευσμένη Προκήρυξή του: «Είναι καιρός να αποτινάξωμεν τον αφόρητον τούτον ζυγόν, να ελευθερώσωμεν την Πατρίδα, να κρημνίσωμεν από τα νέφη την ημισέληνον, διά να υψώσωμεν το σημείον δι’ ου πάντοτε νικώμεν, λέγω τον Σταυρόν, και ούτω να εκδικήσωμεν την Πατρίδα, και την Ορθόδοξον ημών Πίστιν από την ασεβή των ασεβών καταφρόνησιν».

Σημαία ολόλευκη με Σταυρό πλαισιωμένο από στεφάνι δάφνης είχε ο Αετός της Ρούμελης, ο Μάρκος Μπότσαρης. Τον Σταυρό είχε στο κέντρο της σημαίας του κι ο Γέρος του Μοριά. Κι ο θρυλικός Παπαφλέσσας ύστερα από την πρώτη μεγάλη νίκη των Ελλήνων, την άλωση της Τριπολιτσάς, προκειμένου να υψώσει ελληνική σημαία, έκοψε ένα κομμάτι ύφασμα από το γαλάζιο ράσο του, έσχισε και δύο λωρίδες από τη λευκή φουστανέλλα του αγωνιστή Κεφάλα κι έφτιαξε αυτοσχέδια «σημαία κυανή με λευκόν σταυρόν».

Αλλά ο Σταυρός του Χριστού, που κυμάτιζε επιβλητικός στις σημαίες των οπλαρχηγών, ήταν επίσης βαθιά χαραγμένος στις καρδιές τους και τους μετέδιδε θάρρος και ανδρεία. Έλεγε ο ναύαρχος Μιαούλης: «Προχωρούμε με την δύναμιν του Σταυρού». Και ο Ψαριανός ήρωας Κανάρης με τον δαυλό στο χέρι, πλάι στην τούρκικη ναυαρχίδα, την κρίσιμη ώρα φώναξε στους ναύτες του: «τον σταυρόν σας και ρίξτε τους γάντζους!»

Παράλληλα, το σημείο του Σταυρού, ως αιώνιο σύμβολο θυσίας, ενέπνεε τους Αγωνιστές να μάχονται με αξιοθαύμαστη αυταπάρνηση και απόφαση θανάτου. Η θυσία του Εσταυρωμένου συγκινούσε τις καρδιές τους και δυνάμωνε μέσα τους τον πόθο να προσφέρουν κι αυτοί τη ζωή τους θυσία για το Γένος, προκειμένου να ελευθερωθεί η Πατρίδα. Γι’ αυτό κι ο στρατηγός Μακρυγιάννης σημειώνει χαρακτηριστικά: «αυτείνη η πατρίδα δεν λευτερώθη με παραμύθια, λευτερώθη μ’ αίματα και θυσίες».

Έτσι αγωνίσθηκαν οι τιτανομάχοι του 1821: με Πίστη στο Θεό και απόφαση ολοκληρωτικής θυσίας. Γι’ αυτό κι έκαναν σημαία τους τον Σταυρό. Κι αποφάσισαν να ενώσουν τα δύο αυτά ιερά σύμβολα – τον Σταυρό και τη Σημαία – για να διαλαλούν στους αιώνες ότι σ’ αυτόν εδώ τον τόπο η Πίστη και η Πατρίδα είναι βαθιά ριζωμένες και αδιάσπαστα ενωμένες. Αυτή είναι η ατίμητη κληρονομιά, που μας άφησαν οι ήρωες του ’21.